

Benke László

A szerelem erőterében

Benke László

A szerelem erőterében

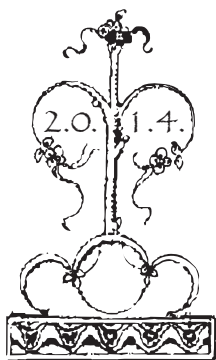
© Benke László
© Hét Krajcár Kiadó

ISBN 978-963-9596-76-4

Hét Krajcár Kiadó, Budapest, 2014
Felelős kiadó: a Hét Krajcár Kiadó igazgatója
Borítóterv, tördelés: Benke Attila
Készült Szekszárdon, a Séd nyomdában
Felelős vezető: Katona Szilvia ügyvezető igazgató

Benke László

A szerelem erőterében

HÉT KRAJCÁR KIADÓ – BUDAPEST

Erőterben

Sosem voltam olyan erős, mint a Nap,
a Föld vagy a Hold erőterében a tenger.
Csak csepp víz, csepp por ha voltam,
de szerelem nélkül nem élhettem,
nem daloltam.
Sosem voltam olyan erős,
mint a szerelem.
De a szerelem erőterében
nem maradtam alul a küzdelemben.
Nem igaz, hogy magamat bemocskoltam.
És az sem igaz, hogy minden bánaton
felülemelkedtem.
Ha erőtlén voltam,
a tisztaság tüzére vágytam.
Anyám házában
mindig kényesen tiszta voltam,
a megváltó képzelet
otthon égbe röptetett.
Szégyenkezve majd sok mocsokban
anyám és apám szerelmére büszke voltam.
De csak csepp víz, csepp por ha voltam.
Sosem nyugodtam bele, hogy mért kell
elhamvasztani a lobogó lángokat,
alulmúlni a fehér csúcsokat,
szerelmet sárral összekenni,
egyedül sírba menni.

Örökös veszedelemben

Anyanyelvembe öltözött képzeletemmel
boldog magyarokat szeretnék látni e tájon.
De örökös veszedelemben hogyan bírjam ki,
hogy ne nagyon fájjon
örökölt és elrontott valóságom és látomásom?

Gugyorászva macskáimmal hideg kályhám előtt
újra és újra emberi melegségre várok,
állati türelemmel, mint ők,
s lelki szemeimmel nézegetem
látomásaim, hazám és a nők
veszendő szépségeit.

Itthon vagyok, macskám magyarul dorombol,
magyarul fázunk; befűthetnék, de magyarul
maholnap nem lehet már befűteni se.
Család, gyerekek és föld helyett
marad a simogatás kegyelme:
hétvégi látogatóm képzelt
és valóságos teste-lelke.
Holnap eljön-e?
Életvégi létem értelmét adná vissza,
ha tőle gyerekem születne.

De élet helyett csak simogatózhatok,
elégedetlenül, macskám szőrös hátán
és borostás arcomon.
Valamilyen kihalt indiángumóra
emlékeztetek e birodalmi tartományban,

Magyarhonban. – Ki merne itt lenézni engem?
Ki vethetné meg létezésemet? –
Kívül esve köreimen
arany fényével sajdul rám két macskaszem.

E rabszolga földön egyedül
annyira utáltam sok szabályt,
amennyire utálok e rám szabott magányt,
amelybe mégis mélyen beleszoktam.
Senkinek se tennék szemrehányást sorsomért,
se azért, mert nem tudom
hová lett belőlem a tetterő, akarat, fogadkozás;
irgalom – magamhoz legalább.
Így hát csak kérdezem:
miért hull porrá életem?

Míg vagyok, legyen tél
vagy sivatagosítsa renyhe és bolond szél
a földem, mely nem az enyém,
már a nagybirtokos ördögé,
vihetné a lelkem is,
de az nem kell neki,
nem tud vele mihez kezdeni.
Magyar nyelvem is ezer darabra
szaggattatja, tépi, tépeti,
a multikultúra tárlóiba gyűjtve
rabolja Európát, országaink,
magyar lelkünk, emberi jellemünk,
elszívja agyvelőnk, idegrendszerünk
digitálisan csatlakoztatja
a központi számítógéphez és fordítja

birodalma hasznára ellenünk.
A remény apámé s anyámé is
csak egyetlen életre volt,
ők se látták jövőjüket,
se az enyémet, se unokáikét.
E művelni való Édent lebírhatatlan erők
törvényesen adják-veszik, gyilkolják is
nemzetileg és nemzetközileg
azóta is, hogy *átok reá...* nem vívta ki.
Ahol járok, kelek, vagyok
semmiért ragozom a létigét,
fázom már előre is, fájok és gyávulok,
átélem koromat és magamat,
s nem tudom, hová legyek.

Vérző alkonyatkor gyakran nyugat felől
mintha én jönnék felém több alakban
e több nyelven síró tájból,
hegyeken túlról, síkságok szédületéből,
de lehet, hogy már a testvéreimben,
feleségeimben jön a veszélyes idegen,
látomásban a valóságom,
amputált hazám
s a többször meggyilkolt és feltámadt remény.

Újra hidegen fúj a szél, huzat van, hordja a havat
e forgószínpadon, Észak kíméletlen hozzánk,
bújnék macskáimhoz, ők meg hozzám,
ki-kicsurran a könnyem, hagyom,
fagyjon meg borostás arcomon.

Nem jön el már, nem rombol,
nem épít nekem szerelmet a Szerelmesem.
A közöny és kietlenségem hómezőin
én is magára hagyom magam,
mint a hóban-fagyban kintrekedteket.
Ők is csak annyit számítanak
mint bármelyik „célszerű szegény”.

Farkasok már nincsenek, nincs értelme
morgolódni, üvölni se,
ócska korcsok közt alig van élni kedvem,
maholnap embernek se tarthatom magam.
Akár mámorodva, akár józanul
ha mégis felüvöltök néha,
magamra is rálegyinthetek,
s mehetek tovább csöndesen
hasadozva, egyre törékenyebben
a szomszédasszony mondatával:
„Amíg van anya, addig van haza!”
De ki találhat helyettem haza?

Senki se hallott tegnap se,
senki se hegedült szívembe,
angyal se sírt a vállamon,
senki se lát meg semmit se,
senki se hallott semmit se,
senki se tudja, élek-e.
Hát persze, hogy hallgatok!

Meg se kérdezem magamtól
mért nem szeretem jobban a Megváltót

és a megváltottakat.
S miért kell ez örök időben
jóságunk és romlottságunk
elviseléséhez Jóisten is?
Fohászkodásainkból valakik vigaszt nyernek?
Ellenségeink hasznot húznak?
Milyen idő ez?
Csupa elégedetlen arcúak
jönnek-mennek a ház előtt
szégyentelen a szenvedéstől
szótlanul vagy hangosan
folyamodnak Istenhez,
de önmagukat nem kérdezik:
– Ezek is magyarok?
– Mint a macskám, akinek enni adok.

Valahol talán vadászó,
disznókkal moslékot zabáló
fiaimat csak a szeretetükért szerethetném,
hogy eltaláljanak hozzám haza,
ha még hagynák magukat egy kicsit,
de már felnőttek szegények nagyon.
Saját ablakukon néznek messzire
fényesen, hosszan és vakon.

Ide űztek a világ szélire,
itt aztán simogatózhatnak.
S hiába tudom vagy nem tudom,
meddig lesz otthonom
e Föld, s hogyan lehetne a népem,

macskám, hazám és szeretőm
cselekvőn szeretni,
e könnyörtelen közönyben,
örökös veszedelemben
nem tudhatom.

Erőtlenségben

Elgyöngült és elgyöngített országban még élek,
gyöngítenek és gyöngülök.

A szeretet és a boldogtalanság erőtlenségében
ahogy múlnak a tatár és török és német és orosz
és globális idők fölöttem,
és *szaporodik szívemben a halál*,
szégyenszemre bujdosom, hazám,
s te szégyenszemre bujdosol bennem.

Nem tudsz szeretni igazán,
nem tudlak szeretni igazán.

Faluról városra, városról falura,
erdőből erdőben magadra hagylak
– mért hagyta, hogy *tavalyi cselédek*
elraboljanak? E célszerű mennyországban
a szegény embert és fiát
az Isten is rendre utasítja:

Ez itt *rendes feltámadás!*

Várjatok a sorotokra, irány
a sor végére vissza!

Zaboskertemben *fától fáig*

vonszoló magam,
gyötrődöm országról országra,
nádasról nádasra

vak ügését hallom eltévedt,
hajdani lovasnak.

Reményről reményre
süketen, némán, vakon és hallgaton
faggatom sorsomat,
de nem tudom hová és nem tudom minek

és nem tudom miért,
mikor és honnan csapnak le rám
hol az ellenségeim, hol a tejtestvéreim.
Évszázadok óta *a gyász órájában* élek,
munkás vagyok, egy azok közül,
akik földet művelnek, kereket esztergályoznak,
éjszaka egyre könnyebben sírok,
mélyebben és hüppögőbben,
mint gyerekkoromban.
Irgalmazzatok nekünk, ó, irgalom bűneinkért.
Elmúltam hetven, ezerhetven, kétezer-hetven,
s nem vagyok méltó az Isten gyermeke névre.
Megértem halálomra,
de nézni se merek magamra,
hogy *mivé kell lennem*
virágaim szépsége ellen.
Hogyan tudtam e világon
már kétszer annyit élni, Krisztusom,
s hogy lehet az, hogy nem vagyok
se bűnös, se ártatlan, se hős, se gyáva,
szent hazámban hogy lehet
hogy *sajgó sebét felejtí Bánk*
és valóban *elvész a becsület.*
Tiborc nyomán nem bírom
tovább türelmemet.
Közönybe dűlve megőrülhetek,
magamat elpusztíthatom.
Vállalom is, nem is, mit vállalom lehet,
szégyenem a dicsőségem is,
viszem is, nem is keresztemet.
Fájdalomban égő szemmel

gazdátlan nyüszt a lelkem,
kivert kutyám,
nem engedem vissza, nem engedem,
szagolja csak, hogy itthon is
idegennek néznek az idegenek.
Az vagyok, minden embernél idegenebb.
Tízmillió gyertyalángban
hová legyek? Fölvirágozom a sírokat!
Magamra esteledtem.
Nem lehettem *e földben szálfá, se gyom,*
elmehetek, de nem megyek el innen sebova.
Szétdarabolt s szétrabolt hazám,
tudod te jól, *halálom is hasztalan,*
sírod se lesz, *utolsó magyar;*
azt se tudod, holttestedet
hová teszed.
Minek is kellenél bárkinek.
Bekerítve, mint a gím,
remegő inakkal még elváltathatok,
meg is adhatom magam, *ahogy lehet.*
De mégis, amíg emelni tudom eszem, szívem,
dolgos kezem, ti „*nevetséges hűségesek*”,
szülőhazámban Kelet-Nyugat, Nyugat-Kelet,
míg jár a huzat,
föl-fölveri a poromat.
Szégyelljen-e anyám s apám,
fiaim és minden unokám?
Megosztott népem!
Elerőtlenítésed
az elerőtlenitésem.
Dadog a lélek: harc ez talán?

Hazárdjáték az életünkért?
Magyar magány.
Mivé lett az álom!
Rodostó és Zágon,
magyar összetartozásom,
magamat a bánat barlangjába zárom
és süketen hallgatom kiáltozásom.
Földtől az égig
sajnálnak és nevetnek rajtam
kicsi és nagy hatalmak.
Álmomban se éltetek forradalmat.
Elhagytam szétzüllött, gyöngé nyájam.
Sok akol, sok pásztor –
fölmentem magam a dumától,
s beledűnnyögöm a végtelen semmibe
a megfeszítettthez tartozásom.

Ima hajnali órán

Mindig elveszett
és el is veszik a rend,
melynek vezetői
a szegények szenvedésein
élnek,
csalnak,
hazudoznak,
gazdagodnak,
önként vagy parancsra
elaljasodnak.
Veszítsd el
Isten
a bűnösöket,
a bünteleneken élősködőket,
de adj erőt
a szenvedőknek
balsorsuk túléléséhez.

Anyám és apám fényképe alá

Önérzet, szellem, tisztaság,
szépség sugárzó diadala,
mértéke a becsület maga.
Sehol sincs őhozzá fogható.
Ő a világon a legdrágább anya.

Felette emberarcú apám.
„Hetvenhét évig szerettelek.
De jó, hogy megjöttél, mama!”
„Örök szerelmem, papa!
De jó, hogy megtalállak itt!”

El-elzsibbad szívemben a vágy,
hogy már ővelük legyek.
És eltűnik arcomról a sár,
ha ők megérintenek.

Testvéremnek

Tűzre vetni a szőlőtőről lemetszett
gyöngye vesszőket, látod-e, mekkora élvezet!
Valaki minket is folyton metszeget.
Sebesedünk, csonkulunk, erodálódunk,
gyorsan veszünk
különösen a széleken,
mint a Jangce és a Sárga-folyó
művelhetetlenné váló partjai.
Azt beszélük,
közeli hegyeken, völgyeken, réteken
készülődnek már a helyünkre
boldogabb népek fiai.
Tehetlenségünkben a lelkünk elzanócosodik,
messze egymástól hallgatunk,
nem tudjuk, mi történt velünk,
mintha nem szenvednénk, úgy szenvedünk,
eltévedtünk, elhagytuk magunkat,
sejtjeink elhalnak, elmeszesedünk,
előregszünk, elrákosodunk,
nem félünk téltől, fagytól,
haláltól sem,
már tapogatják a csontjainkat,
külön-külön várjuk a hívást.

Az Isten hallgatott

A bácskai magyar mezőn
mikor az ember öldökölt,
az Isten hallgatott,
pedig ő minden nyelven
értette hogy:

„Tüskés drótokkal a magyarokat
szénaboglyákhoz kötözöd,
minden boglyához körös-körül
magyarokat kötözöl.
S meggyújtod,
hadd égjenek,
lobogjanak,
gyorsabban fogyjanak
a szénaboglyás magyarok.”

És lobogtunk, égtünk
s az Isten hallgatott.
Hallgatta, hogy a teljes
égre égő testűek és lelkűek
között anyánk, az ő anyja is
magyarul jajgat ott.

Talán virág, talán növény,
szálló porszem lehettem ott
a „jelöletlen tömegsírokon”,
mikor az Isten világra hozott.

Üzenet

A gép nem magányos,
géped csak rögzíti magányosságomat,
segíteni próbál,
befogadja és megőrzi üzenetemet.
De hogyan mondhatnám el fogoly-létemet
közvetítőnek, habár meghallgat szépen.
Hogyan lehetne kimondani a szégyent,
tökéletes tökéletlenségem,
Isten szelíd és vad utánzatát
e Van Gogh-i napsütésben.

Hogy mért nem bírja ki önmagát az ember, látom
e szilárd és ingoványos lápon
miért nem lehet teljes lényem
vadságom és szelídségem
kertem pipitér-tengerének partján
születésem és halálom fényében
és mezsgyéjén állva
oda tükröztetni neked,
ahol te is vársz még egy üzenetet.

E nyílt bujdosó
miért is vágyakozna,
miért is rejtőzködne bennem,
most éppen érted és utánad, tegnap más után,
nem tudom.
Magány? Semmi több?
És azt se tudhatom,
miért süt rám Isten napja

egyre fényesebben,
ahogy a te arcodra, szemedre, homlokodra,
s szétáradva körülöttem
sötétségem és homályom e fényben
miért adja tovább
éppen születésem napján – mit is?
a vágyaimat?

Újabb életet látok és vágyok,
holott rég halálra érlelt engem az élet,
már kicsi koromban,
mikor benézett rám a tüzesember az ajtórésen,
hanyatt feküdtem az ágyon, talán a pokolban,
csak intett, kétszer is intett,
szikrázó ujjait most is látom,
két szeme fekete parázsban izzott,
kövessem, azt akarta, mentem volna
nyomban, ahogy engedelmes gyerekekhez illik,
de ő csak állt ott és nézett
és nézett és én is nézem
még most is, majd az ajtórésből rám omolva
érzem: ő is én vagyok,
s ha meghalok, akkor is az élet az Isten.

Hogyan is tudnám hogyan tértem
magamhoz, negyvenkét fokos lázban égtem,
ott edződött meg szívem az ő oldalán
e halálos magányra, mikor tisztán
átéltem kicsiségem,
s azt is átéltem talán, akkor vagy később,
hogy mit akar velem az Isten,

hiszen még el se kezdtem, amit ő bízott rám,
éppen ő, a legnagyobb magányos,
a mindenkibe elrejtőzött nyilvánvaló.
Kertem tavaszi takarója is ő,
lehet, hogy őt rögzítette a gép,
lehet, hogy ő találta ki a gépet is,
lehet, hogy így bontogatja magát
szemünk előtt, vállunk fölött
derengő mosolyában.

Egyedül ő tudná elmondani neked helyettem is
a jó reggelt délután csillanó értelmét,
az újabb és újabb ébredést,
hogyan mit is akarhatok még kertem
pipitéres-tengerÉNEK partján
szépséggel, jósággal, énekekkel,
mit kellene még kötnöm és oldanom,
micsoda szerződést kell még átírni
és aláírni, meghosszabbítani az életem,
s miért egyedül az én kertembe
ültette e valószerűtlen sárga és zöld
Van Gogh-i képet;
nincs fogható szépség pazarló természetéhez,
ahogy nincs hozzád fogható
a földön, akár meztelen vagy, akár mosolyodba
öltözöl, és mégse tudhatom
miért nem zavartalan gyönyörködöm,
miért kell torzóvá bomlanom
itt is, ahol a szépség csak enyém,
s ez mégis miért börtönöm.
Nem szabadulhatok,

de nem szabadulhatsz,
Isten, te sem,
túl nyíltan rejtőzködsz, Bujdosó!
Borgiák, Sforzák, Rotschildok, Fuggerek
saját hasznukra kamatoztatják a neved.
És nem tudsz meggátolni semmit se.
Hiába vagy? Nem hiába vagy?
Mint fehérségében a virágzó almafa
és a virág szemű körte,
a tisztaságában tobzódó meggy,
kertem tízezer nyíló pipacsa,
életünknek vérpiros egyszeregye,
bogarak násza, méhek csapodársága,
hegyek alkonyodó kontúrjai
elsötétedő gerincet húznak
keretüül létezésünknek,
hamunak és pornak.

Tűnékeny álmok tűnnek hatalmas Hold alatt,
szerelmek, barátságok
egy töről fakadnak és tűnnek.
Ugyanarról az ágról
ahonnan üzenetek fakadnak és álmok.
Mégse adhatom fel
se napkeltében, se napnyugtában,
se délután küldött jó reggeltben,
mert üzennem kell,
és választ is várok.

Sempre libera

*Ez az az éjszaka,
Melyre szörnyű, ha jön a holnap.
Ady*

*„Isten csalódott volt. Megengedte az emberpár-
nak, hogy saját maguk döntsenek, kinek akar-
nak engedelmeskedni. Azt az utat választották,
amely csak boldogtalanságot hozhat számukra.
Túl késő volt már, így nem maradt más hátra,
mint egy fájdalommal telt bűnbánat, és szembe-
nézés a büntetéssel (5M 30:15-19).”*

Fekszem a kertben, csillagos ég alatt,
azon a helyen, hol tegnap éjjel
te feküdtél a csillagfényben hanyatt
s én a testedbe-lelkedbe merülve
hosszú és mélyen izzó szenvedélyben

annyira még sohasem szerettelek
a hűség fényes ködében, szabadon
és soha nem voltam még ennyire
a megcsalt istennel magamra hagyva.

Már hiába beszélünk egymásnak;
letértünk az útról. A gyümölcsöt
megettük, szabad akaratunkból.
Megkeseredtünk tőle. Tudásunktól
olyan űzöttek lettünk, mint az állatok.

Az isten kertjéből kiűzötte
hányszor kell még meghalni? Kereshetjük,
de már nem találhatjuk meg egymásban
a boldogságot, se a szabadságot.

Mert letértünk az útról.

Padlásom deszkázása közben

Vasy Gézának

Hetvenen túl
már közeledem a halálhoz,
barátom, ahogy mondtad, beázom
én is, hamarosan,
meg kell csinálnom a padlást,
belécezem előbb a tetőt,
lefóliázom,
nehogy a fal is elázzon,
öreg a ház,
öregebb, mint én vagyok.

Fiaimra gondolok,
van három,
és hat unokám,
fiaim anyja Németországban
öregket ápol,
a vihar elvitte házáról
a tetőt,
biztosítása is hiába van,
– fiai? – és fiaim?
ilyenkor nincs egy sem,
de van kockás ingem és kabátom,
lyukas zsebem ha megtapogatom,
látomásaim is vannak:
látom a feleségeim,
szeretőim is látom
tűvel, cérnával az ágyon
éppen most merülnek el

egy-egy összefércelt
lepedőnyi
boldogság-hullámon.

Új kabátot
és új nőt is kellene vennem,
cipőm is kilyukadt,
azt hittem
hetven után,
mint Van Goghé,
örök szomorúságában
még kitart.
Ki kell fizetnem nyugdíjamból
a gázt,
a villanyt,
enyhíteni dolgos fiaim adósságait,
és még sok szöveget
be kell vernem,
s ha megírom a versem,
kapok érte olyan honoráriumot, hogy
verhetem fejem a gerendába,
s kinyúlva a rag alatt
még be is kell deszkáznom magamat.

A kiterített utolsó mosolya

A pazar lakomán
hogy ehessenek végre
mennyire várnak a férgek!

Hiénák, dögkeselyűk

Itt ólálkodnak,
undok pofával vicsorognak,
amott meg dögkeselyűk
köröznek felettünk.

Ezek szimatolják,
azok messziről látják mi történt
s még mi történhet itt!
Micsoda lakomát teríthet még nekik
ez a megtiport magyar föld!

Itt voltak?
Eltűntek?
Itt vannak.

Innen repülnek fel, és onnan
csapnak le ránk,
amint eljön az ideje.

Pohár bor mellett

Hajnal ez vagy alkony?
Napkeltére vártam
és lement a nap?
Angyaloknak néztem
a gonoszokat?
Életem s halálom
mezsgyéjén állva
megöregedtem
erőtlenségem
magányába zárva?
Mire vagyok még jó?
Úgy vagy itt velem,
Irgalmas Istenem,
mintha részeg volnál.
Pohár vörös borral
zárod minden estém,
s nem avatkozol be,
átalszod a hajnalt,
mint a naplementénk.

Egyenesen, mint a lángok

Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön.

(Lukács 12, 49)

Száraz füvek és ágak lángolnak kertemben,
kivágott, lenyesett almafáim, akácaim, fenyőim,
mandulám is lobog,
remegve reszketek a szárazságban,
nem tudok ellenállni,
játszom a tűzzel, égek, lobogok,
égjek el kígyóval szennyezett kertemben én is,
megújulhatnál kertem, gazok, száraz füvek,
recsegve-ropogó ágak
magasan égre lobognak, ó világméretű sötétség,
kell még e Paradicsomban is tisztítótűz,
föl az égre, egyenesen, lángolj,
ez a dolgunk: világot gyújtani a sötétségben,
lobogj föl még egyszer piros barackfám,
tündöklő tüzem, oly sok szenny közt
te vagy mégis a legtisztább,
jöjjetek angyalok, zengjetez trombiták,
reszkessek, fázzak, perzselődjek, ne féljek,
dörömbölj szívem, ma még magadban,
holnap veletek, villámra támaszkodva őrzöm
a tüzet, őrzöm a vágyam,
haljunk meg szerelmes barátaim
lelkünkben tiszta égi tűzzel,
egyenesen állva, mint a lángok,
szívünkben a megújuló
szabadság, szerelem, boldogság akaratával.

Édenkertben

Édenkertedbe, Istenem,
mikor Éva megérkezett veled
és körbevezettelek benneteket,
ámulatba estem az ő szépsége
és a te jóságos hatalmad láttán.
Buja tiszafáim, óriási fenyőim,
terebélyes diófám,
minden tavasszal rózsaszínbe öltözött
mandulám,
almafám, körtém, termő szőlőlugasom,
hét kamasz fenyőm is
a te neved zengte.
Mámoros fűszernövényeim,
meggyfáim égi ruhában,
barackok finom lilában,
szilvafalányok talpig fehérben
ahogy a ruhájuk ledobták
pipacsvirágos lázban égtem
jázminok, rózsák, trombitavirágok
boldog körében.
Minden élő téged dicsért
Teremtő Istenem,
az első asszonyt, remekműved.
A teljes Édenkert
a lába előtt hevert,
szerelemre lobbant lelkem fényben ünnepelt.
– Szeretem Évát, Istenem,
teremtményeid közül őt add nekem,
hogy őbenne még jobban szeresselek.

Éva csókja

Teremtőm akaratából
pártalan vágyakozásomban
álomban ért a számon
az első asszony páratlan puha csókja.
Kertem aranyfényében
ránk mosolygott akkor az Isten.
Irigyelték a Föld, a Víz, a Fény angyalai
valamennyien, a növények és a madarak mind.
Elámultam Éva csókjától, szépségétől,
teste forróságától, az édeni csendben csak az ő
meg az én vérem zúgott
egymásba fonódó galaxisunkban.
Velünk volt egészen hajnalig,
és velünk is maradt az Isten.
Éva hangjában, sok kis nyüszítésében,
vállamon kiskutya-lihegésében, fekete hajában,
teste újabb és újabb rándulásában,
szeme íriszében
napkeltétől naplementéig
a rengő tenger végtelenjében
hullámozott velem az ő hajója.
Ölelő kék körben fénylünk azóta
lenyűgözve az öröm teljességében.
A mindenség részegese lettem Éva csókjaitól.
Teste és lelke éhségem növelte,
jóillatú nedvével ajkamon
nem kételkedtem tovább a szerelmében,
egyre mélyebbre hatoltam vibráló testébe,
s szétolvadtam benne édes Isten!

Éva arca

Szép az én kedvesem arca, mert én szépnek látom.
Valóban szép, mint selyemréten hullámozó ámulat és álom.
Az ő arca elé csöndesen úgy fekszem ki szégyentelen hanyatt,
ahogy Budapest főterén dobtam volna szét a lábamat
fiatalon, messzi falumból épphogy megérkeztem:
– Szeress, város, szeressetek, ti édes nők,
egyétek a testem, igyátok fénylő sugaramat! –
Igazi válasz nem érkezett soha, így lett a testem
és lelkem mostoha vágyak kikötője, hanyódó álmok fárosza,
majd aztán ővele és őérte remegő remény,
hogy újra eltaláljon hozzám, lakjon végtelenül bennem,
mint a fény fénye, általa vagyok én, kezdettől fogva várom,
boldogságra rendeztem be érte a szobám,
tisztá lepedőt, párnát, paplant húztam,
vártalak, izgató élet, valóság, álom, dallam,
göndör és erős éj-haját ha csak megsimogathattam
újra és újra megtelt öregedő csuprom mézzel.
Nyakának olajtól illatos bársonyát sóvárogva érzem,
őérte lobban a vérem, ha egy kicsit is megérinthezem,
könnyen felejem bánatom s az undok gyerekkori ragályt –
nem a Teremtő ejtett rajta hibát, fiatal bőrét ótvar marta szét,
foltos maradt az Éva-arc, elkapart gödrös-foltos,
mégis királynő ragyog e drága bőrön át,
nagy szeme zöldjéből a természet nyugalma árad,
lelke mélyéből izgató sugárzás,
az édes, dús ajak rezzenő érintése a számon
ős-tudás, szétizzik bennem, remegve szikrázik érte a vérem,
ó hogy elverte házamtól a többi nőt!
s lett a boldogságom és szabadságom foglára egyedül ő.

Tavasztó

Száraz földön égben jártam,
megálmodtalak.
Száraz földben reménységben
szunnyadtam sokat.
Télen-nyáron tőled vártam
ébredésemet,
boldogságomat.
Tükröm voltál, szépségem vagy,
bennem lássalak,
sugarakkal
nagyvödrömből
húsvétkor is meglocsoltalak.
Ég angyala vagy.
Várva várom májusi
és júniusi záporaimat.
Záporozó esőcseppem vagy.
Udvaromban egyetlenem
ezerszer is
buborékom vagy.
Szétgyöngyöző bánatom
és felcsobogó örömöm is vagy.
Záporozz rám, tavaszítóm,
önts el engem, küszöbömön át
azonnal rám csapj!

Erdőszéli fényben

Erdőszéli fényben,
napsugaras napon
hullt elém az álom.
Fényességes égből
vagy talán lejjebből,
lombját éppen vesztő
erdőszéli fáról
hullott le a drága
boldog-meleg fészek,
napfényes öledbe.
Őszi verőfényben
ámulattal néztem –
s nem hajlott a térdem!

Lugasomban

Lugasomban
szemed színét
elnézegettem,
csókod ízét
ezerszer is
megízlelgettem,
komoly kontyod
kibontottad,
átderengő
mosolyodban
hosszú hajad
szellőztettem,
szerelmedben
izgatottan
fényeskedtem,
ujjam hegyén
hevítettem
lágyló tested,
s elakadó lélegzettel
szaladtam veled
be a szobánkba.

A szerelem erőterében

Életünk sok kis mozzanatából
ahogy képekből összeállítalak,
Álmom, Fiatal Kedvesem,
reszkette nyíló rózsabimbóm,
e suhogó villamoson
úgy temetem képzeletembe
– kinyílt blúzodba magam –
ahogy mezőiden, hegyeiden
vadul és szemérmetlen
szerettem volna húszévesen.
Szomjúságom forrása,
valóság és álom
határán őrt álló angyalom,
testben és lélekben reszkető
erős fekete paripám,
csókodban és szemedben,
minden sejtjeidben élem:
átsugárzol rajtam
s a boldogság erőterében
fényben és azúrban
repít minket a szerelmed,
Szerelmem.
Kicsit még hitetlenkedve,
de egymásnak kinyíltan,
teljes öröme készen
elhagyjuk a sötétséget.
Hogyan is közeledtem hozzád,
fiatalságod, szépséged tüzéhez?
Lelkemben dajkáltalak,

meg-megállva néztelek
mint legszebb álmomat.
Elsüllyesztő sár felett
lebegtél, izgató képzelet:
ismerős e szomjúság –
és látom fényből kibomló arcodat:
„Kiadó a lelkem” –
„Enyém is kiadó” – feleltem,
de csak magamban mondtam:
ismerlek valahonnan!
Anyám arcát láttam és látom
arcodban, szemedben;
ellakhatnál ingyen
házamban, szívemben,
légy a feleségem holtomig,
ne kelljen már egyedül
hegedülni legbelül, csapódva
comboktól combokig.
Add, hogy veled éljek, haljak,
veled maradjak, veled szakadjak
ki majd e térből, s ne féljek soha.
Túl sokat fél az ember egyedül.
A csikorgó úton egyenes és görbe
fények suhantak velünk
ezer tükörben
apróra töredezve,
mint veszélyben a lélek.
S hallgattam és beszéltem
szabadon, érzem mit érzek
s mit láttam meg benned
sorsod közelében;
a Krisztus-kereszt előtt,

fekete kontyoddal,
zöld szemeddel,
égő ajkaddal,
sudár termeteddel,
előlről-hátulról megnéztelek,
mint a lovat.
Abban a furcsa pillanatban
szinte szégyenkezve mondtad:
„Ebben a korban...”
még hajadon vagy.
De valakire várva vársz
és vársz még.
Hol álltál, hol letérdeltél
a Megfeszített elé szerelemért.
S mintha még azt is mondtad volna,
„*minden csak jelenés...*” Nézd csak,
száradnak és rohadnak a temetőbe
összehordott koszorúk, virágok,
kimúlnak az emlékezetből
emberek, szerelmek, kultúrák, világok,
és „...minden csak jelenés...”
Az örök Istenre várok.
Hihetetlen
mennyire megijedtem,
bár igazat mondtál.
Szépségedben bokádig ragyogtál.
Szomjas testemben-lelkemben
magasra lobbantak a lázak,
mert akit benned láttam,
érte semmit se tétováztam.
A telihold alatt
hajadba bújtam, illatodba,

fejemmel válladra hullva
remegve simogattalak.
És gyűltek a népek
körülettünk egyre többen,
a kereszt körül forogva
áhítattal és közönyben
mintha csak minket néztek volna,
mintha nem is vették volna észre,
hogyan hosszú csókunkban összeforrva
vágyott sorsukat látják.
Féltem tőled és magamtól is
remegve féltem.
De hihetetlen
mire képes a testre és lélekre
éhező, szomjazó ember.
Megrészegülve a vágyban
állva simogattalak,
te is átadtad magad a végtelennek,
lassan, finoman simogattál,
vállamra borulva
suttogtad fülemben:
„Nézz a keresztre!”
S mint mikor a visszafojtott élet
sírva-remegve, robbanva
szabadul, úgy öleltél magadba
az Úr színe előtt, vadul;
„Kegyelem”, lihegted szinte,
„a bűneimért!” – „Mária
szeretnék lenni, tiszta,
mint Szűz Mária!”
Sírásodban és gyönyörödben
feloldódtam benned,

gátlástalanul sírtam én is
a boldog szerelemért.
A kereszt körül ekkor
az Isten még visszafojtva –
de lélekben már minden emberben
nyíltan zokogott velünk ugyanezért.
Ahogy felocsúdtam
e valóságból és látomásból,
azt gondoltam, a sokasággal együtt
valamit most megértettünk.
Azóta lázakban lángolok érted.
S ahogy az ételt
összetett kézzel
szeretem veled megköszönni,
úgy köszönöm szerelmedet.
Rajongok érted, vállamra hajló
egésznél egészebb Lélek,
ágyamon te gyönyörű
meztelen, szentséges Test.
Szeretlek.
Ahogy azok szeretnek, akik szeretni
valóban mernek.
Bontsd ki hát hosszú hajad
bontsd ki, Galambom,
bontsd ki, Jegyesem,
tested és lelked
testemért, lelkemért
bontsd ki nekem.

Borulj a vállamra, mint a nap,
mint a megállóban tegnap este,
és csókolj a számra hosszan

páratlan puha, páros csókodat.

Omolj el ágyamon
szép hosszú comboddal,
nézlek és csodállak,
csókolom bokádat,
csókolom a combod,
csókolom a hasad
és illatos nyakad,
szádat és a melled,
nyíló bimbóidat,
mindenség kapuja
kétszárnyra kitarva,
ölellek és ölelsz
tündéri boszorkány
mellem melled halmán,
mellkasom bozontján
cirógass kezeddél, hajaddal,
csókolgass, ne add fel

s ha jön az én fekete paripám,
az utolsó éjjel,
itt légy és itt maradj
még a csillagok alatt.
És dőlj a vállamra majd
fekete kontyoddal,
ismerős égi szép mosollyal,
te vagy és te maradsz angyalom,
mutasd az utat ujjaddal fölfelé,

és rúgtass csak el gyorsan velem
ennél is boldogabb terekre
suhogó szárnyadon.

Nélkülem

Ez a nap nagyon furcsa.
Valami bűn homályos burka
rejt a szemeim elől?
Mit csinálsz egész nap?
Nélkülem hogy ehetsz és hogy ihatsz?

Intelem, kérdéssel

Ha belehalsz mégis az örömhíányba,
mert annyira kívánod boldogságodat,
mindjárt meghalok utánad.
Ne akard, Édes, a halálomat!

Ha megőrülsz őrült szerelmemért,
előre lásd félrecsapott képünk:
Egymásba kapaszkodva lépünk
léleksötétben, fényes napon.
Ne akard, őrült, hogy nyíltan csókoljalak agyon!

Nem arra intelek, hogy maradj mindig józan.
Én se bírtam ki szesztelen
szerelem nélkül az életet soha.
Te mondd meg hát te Őrült Esztelen:
hogyan éljünk és haljunk boldogan?
Hogyan legyen helyén veled az eszem?

Válasz, alulnézetből

Iszom, Uram, iszom!
Mit érdekel engem
e földi magaslesen
a mélyből kacsintó tériszony!
Holnap mit iszom?
Amit annyi milliomm
„félben maradt lény”!
E boldog sártekén
talajvizet , Uram, talajvizet!

A láthatatlan láthatóhoz

A láthatatlan láthatót
te valóban szemmel láthatóvá tetted.
Erős vagy, és nem vagy kiszolgáltatott
változó testedben, örök lelkedben.

Hol szépségek és jóságok mögé
rejtőzködsz, fénybe és virágba,
majd a mulandóság csendes örömét
öltöd magadra lombos őszi fákban,

azután lassan vetkőzve a halál
fehér álarcát emeled magad elé,
el-elcsillogsz a végtelen hóban,
elvakul szemem természeted lényegén,

s hiszem, te vagy egyedül tisztánlátó,
én pedig mindenütt téged látlak,
szívemet lassan kitárom előtted,
mert jó itt lenni és jó hinni,
hogyan ennél is jobb lesz

ott nálad.

Ima a megváltó gyermekért

Té nagyon jó vagy, hogy szeretsz.
Olyan vagyok szereteted nélkül,
mint a kételkedő gyerek.
Akit csak vertek,
sosem szerettek.
Jó nekem veled,
gyerekem, gyerek!
Nagyra nőttél a lelkemben
és oly tiszta vagy,
mint a frissen hulló hópehely.
Elolvadsz tenyeremben,
szétáradsz szívemben,
úgy szeretsz, hogy
örömben velünk forognak az egek.
Megvetném magam,
ha elveszítenélek,
mikor újra éppen megtalálalak.
Értetlenségemben
ha lemondanék rólad,
magamról mondanék le.
Té úgy szeretsz, ahogy szeretni lehet,
hogy jó útra térjenek az emberek,
hogy ellenállhassanak
a gonoszságoknak.
Segíts továbbra is!
Tudod te, hogy a jók
nem e világra valók,
de a szellemvilágba vezető utak titkát

mindenkinek itt és most kellene megtalálnia.
Lehessen a te titkod ezért
kicsit nyilvánvalóbb.
Ne jutass el minket a végső haragig,
időben bocsásd meg vétkeinket,
világosítsd meg elménket,
hogyan ne pusztítsuk
a rosszal a jókat is.
Te igazán ismered
a gyerekeket.
Ma is, amint kinyitom szemem
s kinézek az ablakon:
hohó! hó, hó, esik!
És felfogtam üzeneted,
melyre csak most válaszolhatok –
akkor épp a legkisebb hívott.
Csak te tudhatod igazán, milyen
mélyről mászott partra,
ismered, mennyire kereste
az igazságot és a boldogságot
már kicsiként,
s a legtöbbet ő szenvedett.
Megbűnhődött szegény a bűneiért.
Előbb a szeretetbe, majd az önpusztító
gyűlöletbe mélyen elmerült,
de nem hagytuk magára
legnagyobb bajában.
A talpra állás diadala ő,
a legkisebb fiú,
tisztá, mint a hó.
Megtalálta Eszterét és önmagát

és mind a három kisfiát:
Marciját és Matyiját és Vendijét.
Szívében az élet értelme munkálkodik.
Bízom, te megérted őt,
és anyját is megérted nagyon,
hogyan mit jelent neki fia élete.
Segítsd is őket, Kegyelmes Úr!
Erősítsd meg a sereged,
legnagyobb hatalmad általuk,
családod, családjá, családunk szerelmét.
És küld el majd hozzám is
legalább karácsonyra
az anya megváltó gyermekét.

Húsvéti üdvözlét

Egy alkalommal Jézus ezt a példabeszédet mondta tanítványainak: „Mit gondoltok? Ha valakinek száz juba van, és egy elcsatangol közülük, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a begyen, és nem megy-e, hogy megkeresse az eltévedtet? Ha aztán szerencsésen megtalálja, bizony mondom nektek: jobban örül neki, mint az el nem tévedt kilencvenkilencnek. Éppen így mennyei Atyátok sem akarja, hogy csak egy is elvesszen e kicsinyek közül.”

Mt 18,12-14

Húsvétra hangolom szívem,
dobogását rendezem,
vérem dobverőivel
életemet pergetem.
Jöttem, mert fiam által hívtatok,
álmaitokban föl-fölkiáltottatok,
de nem láttatok engem soha.
Velem nem vacsoráztatok,
jó boraitokkal nem kínáltatok,
nem ittatok egy kortyot se velem.
Nem is tudjátok mi a szabadság,
mi a haza, feltámadás, szerelem.
Engem tisztaság vesz körül,
kívül könnyebben és láthatóbban,
mint belül:
fehér húsvéti hólepel
borul kertem fáira, rügyeire,
közös reménységünkért
vigyázok az ember ügyeire.

De csak az Isten
tekint rám biztatóan.
Legyetek hát velem és vele
búban és örömben,
nevetésben és sírásban.
Valahányszor megfeszítettetek
nem hagytam a hitem
hóban, sárban, fagyban, mocsokban.
Bízzatok az örök megújulásában,
ne legyetek átkozottak,
legyetek áldottak
virágban, gyümölcsben, borban, sárban,
bennem és magatokban.
Hogyan tehetnék jót értetek,
borivók és bornemisszák,
ha nem hisztek magatokban, se bennem,
ha nem ismeri tékozló fiam
a szeretet parancsát,
ha a következő ötven évben látni se akar,
ha disznóként disznókkal vályúból eszik,
s ha mégis hazatekeredik,
megvádol majd benneteket,
hogyan ti sem hisztek
és nem is lesztek szabadok soha,
elpusztultok a gyűlöletben.
Hogy is pattanhatna ki a rügy,
ha a rejtőző virág nem hinne a fényben,
hogyan újulhatna meg életünk,
ha nem hisztek Isten
halált legyőző erejében.
Ebben az embersötétben

te szülted őt te Szűz anya,
hulljon hát húsvéti hófehéred,
világosítsd föl a fiad,
lehessen háborgó szívében béke,
elhengerített kő, üres sír, eleven seb,
add meg neki a könnyűt és a nehezét,
a feltámadás hitét,
az utolsó vacsora borát és kenyerét,
s te megfeszített és feltámadt Úr,
add meg neki te is, amit csak kér,
és bocsásson meg nekem, ha tud.

2013. március 29.

Arénában

Aprópénzem lassan és zavartan
a pénztárosnak mire kiszámoltam,
hirtelen hosszúra nőtt a sor.

A kiművelt lény a sorban
meglengette öklét (a *Tömeg* ügyében!),
hogyan nyomban leüt, ha nem sietek!

És egyetlen gúnycsapással
valóban leterített:
„Jól van, öreg,

ne remegj,
mi is leszünk öregek!
Megértünk, ne félj!”

Még láttam, hogy győzelem-ittasan
távolodik fölöttem az arénában,
és le sem köp.

Lamentáció

Várni, megint csak várni,
sorban állni túl sokat.
Az igazságtalanok nem tudhatják
elosztani jól az igazságokat,
se azt a keveset,
amit kevesek sokaknak meghagytak.
Hánykolódhatnak a tengerek,
megbékélhetnek,
megnyugodhatnak,
az igazságtalanok az igazságtalanságokat
osztogatják egyre öntudatosabban.
Nézhetjük, milyen kapzsiak.
Ők fényben állnak, nem várnak,
jónak, szépnek, dicsőnek tűnnek,
napról napra mérlegen állnak
– kikre pazaroljuk a szeretetünket?

Mint az ingek

Forog nagy-nagy mosógépünk,
könnyünk se hull, nevetgélünk,

jár a kezünk, jár a lábunk,
mosolyunkban bújócskázunk.

Megéltünk már majdnem mindent,
lobogunk mint tiszta ingek.

S ha majd innen el kell mennünk,
hófehéren lobban lelkünk.

Születésnapomra

Anyámmal alszom ma éjszaka,
tegyetek oda, angyalok,
ha már egyszer megszülettem,
el se hiszem: hetven éve! –
s ha élhetek még egy-két évet
békességben önmagammal
és a kéklő mindenséggel,
ma anyám szívéen alhassak el.

2013. április 28.

A hetvenediken

Cs. Varga Istvánnak

Megkaptam szív alakú
örökzöld szívkoszorúd, Uram.
Szeretetért bomló,
beomlott szívemen
koronaként viselem.

Intelmeid is megkaptam, Uram.
Már gyöngülő erővel
járom az utam,
de hűen magamhoz, barátaimhoz,
hazámhoz és testvéreimhez.

A világegyetem részeként
az én boldogságom az,
hogy amit még tehetek
a nagyobb rész boldogságáért
megtehessem azt.

Órangyalok

Titkolják előlem arcukat,
de látom a lelküket mégis.
Jut nekik bőven bánat és fény is.

Az ő szerelmük a végtelen élet
csöndjének forrásánál fakad.
Véghez viszik, Jóság, a parancsodat.

Fejüket térdükre hajtva várnak.
Szárnyuk újabb szárnyalásra nyitva.
Küldetésük a Teremtő biztosítja.

Földben, vízben, tűzben, levegőben
életszerelmemmel és melankóliámmal
én is rájuk vagyok bízva.

Gyötrelemből vannak és látomásból:
– Hogyan mentsenek meg minket
a Gonosztól s az örök haláltól?

Mint a pizsamám

Hajnalban még szeretgettelek,
te voltál az orgona
és bodza illata,
pipacsok fölött
ébresztgettelek,
napsugárral támasztottalak,
becézgettelek,
önmagamnak mindörökre
új örömré
századszor is
megígértelek,
s mint a vadat,
elejtettelek.

Alig mentél el
itt hagytad nekem
sötét árnyamat:
rabtartóként
megmotoztalak:
hol az álmom?
megálmodtalak!
hová tetted el?
másnak láttalak.

Gyanús voltál,
elvesztettelek,
magam elől
elrejtettelek,

– régi dal, jaj de kár!
vétkeztem sokat;

megcsaltságomban
meg is csaltalak,
féltékenységemben
meg is öltelek,
bizonyítani
semmit se lehet.
Elsirattalak,
hiányomban-hiányodban
visszavártalak,

úgy vagy enyém,
mint a bőröm,
mint a pizsamám,
keresztben és hosszában is
csókolgattalak,
ölelgettelek,
úgy öleltél, úgy öllelek
fölveszlek és le is vetlek
káprázatosan.

Vonaton

Visz tőled a vonat, zakatolnak a látomások,
sínek sikoltoznak, piros pipacsos és sárga
csíkokká húzza sebesség és árok
a mélyben álmodó piros és sárga virágos világot.
Mintha vér és fény volna előttem,
mintha vér és fény folya utánam:
– Szerelemvirágom, látlak-e még?

Megállítom a vonatot, leszálllok,
hanyatt fekszem a pipacsos ágyon
és megkérdezem minden életvirágom,
pipitéres seregem e mámoros, pipacsos bálon:
meddig élhetem szép szomorúságom,
még meddig érezhetem, láthatom
útjaimon nyíló napraforgóm,
hervadó orgonám, akácom, bodzám,
újra nagyra nőtt szerelemvirágom.

Ma nem megyünk tovább.
A vonat és a nép várjon,
vagy inkább szálljon
le és feküdjön hanyatt, csodával terítve az árok,
élvezze és lássa,
pipitéres, bodzás, pipacsos ágyon
mit ad a föld és mit ad az ég és mit ad a pillanat,
élje át, értse meg létünk természetét,
reménykedjen végre
legalább egy kicsit, hogy megérünk még egy-két
szerelemvirágos tavaszt, bugyiszínűt, pipacspirosat.

Ketten a forrásnál

Hanyatt fekvé tegnapi szerelmeskedésünk ágyán
az éjszakai fűből a te szemeddel nézem
a hatalmas égbolt csillagait.
Aranypettyekkel behintett végtelen
sugárzik rám, remegve élem
meztelen bőrod jázmin illatát,
tiéd vagyok újra meg újra, rezgő energiám
lúktet rezgő energiáidban.
Eláll a fűszálak lélegzete, hajladozva
harmatozik a föld, lelünk örömére
testünk gyönyöre csillan.
Fehér felhő úszik át fölöttünk
az éjszakai égen,
benned élek és ringatózom s te bennem.
Szemedben ámulat csillan,
arcom lehajtom előtted, most fölemelem,
így magasztallak égnek és földnek.
El-eltűnődik lehuny szemhéjad alatt
magányos lovasod; elvágatok tőled, megállok,
visszatérek, titkos erőid finom lepke-lúktetések,
vérköreimben reszketek érted.
E boldog pillanatomban jobban szeretlek,
mint tegnap, jobban szeress te is,
mert minden elromlik az ég alatt,
körülöttünk ravaszság és gyűlölet tombol,
egyedül a szeretetünk maradandó.
Meddig lehetünk még e tiszta magaslaton?
Légy velünk sokáig, Élet, forrásunk vagy,
ölelő karunkban csillogsz.

Holdtölte a kertemben

Velem egy elképzelt alak van
nem tudom hányféle alakban.
Innen a ház végéből nézve
este a cseresznyefa lombja
fölmagasodott az égre
s a Holdat álomba ringatta.
Jobbról és a balról az árnyak
vigyázva lábujjhegyre álltak,
ámulatot rajzoltak orcámra
s átadtak engem a csodának.
– Éjjel is napfénnel játszik!
szólt, akin bogárka mászik
s fülemre cseresznyét pingált.
S aki a szépséget megállította
és bukfencező fintorral szóta,
a sok-sok levéllel, gyümölccsel,
árnyakkal-fényekkel csöndes fáról
baráti hangon mondta: Töltsék?
Igyál velem ma este egy pohár
vörösbort, akár itt fönn, vagy ottan.
S két kristálypohár csillant
a holdas cseresznyefa-lombban.

Az öröm éneke

A lét magányába zárva
még napkelte előtt
térdre ereszkedtem érted
kertem fái és virágai közt:
Ne hagyj magamra!
Neked énekelem
az elérhető öröm énekét.
A teremtés érintettje vagy,
nem lesz jó nekünk,
ha a vágy csak vágy,
űr és felejtés marad.
Szeretem arcodat,
virágzó, termő fáimat,
hűséges növényeimet,
cikázó madaraimat.
Szeretlek látni meztelen.
Hajlongsz veteményesem
termő soraiban,
két szép bicegő melled
erre meg arra béget,
dúdolom virágzásodat,
két kemény bimbód
dúsan barnálló dudorát,
sejtjeim bizsergő zenéjét,
újra meg újra a beteljesülést.

Kincshalmazom, virágzó aranybokrom,
gyerekkori tehenkém mozdulatát
lebbenti elém

gyöngéd odaadásod s szerelmem buzgó éneke:
Hímesünk lassú méltósággal
ahogy térdre ereszkedve
drága testét a szalmára letette,
úgy dőlsz le elém
két alsó karod párnájára
döccenve dőlve, érett szerelmesem.
Az adakozás gyönyöre éltet,
büszke fejed lehajtod értem,
szeretlek, akár az ágyon, akár a gyepen,
ahogy csak szeretni lehet.

Szépséges meztelen test és lélek!
Szalmáról emelkedtél fel
s én is szalmáról emelkedtem hozzád.
Mindenhogyan jó szeretni téged,
élni és halni érted,
de a hűség szalmáján legjobb és legszebb.
Neked dajkálom szívemben
Hímesem himnuszát,
velem ébredő Álom,
ablakom reggeli fényében látom
teremtő Istenem sugaras mosolyát,
szívdobogtatóan szívforma fenekeden.
Ragyogó izgalom, titok,
előttem fennen hordhatod,
csobogó örömünk erőterében
elérem veled boldogságomat.

Szeretem teljes lényed,
jóságodat, árnyalataidat,

szeretlek, mint a fiad.
Sorsod betege vagy.
Meghajtom térdem a teljesség felé:
csak egy kicsit vihetném keresztedet!

Adhat-e valamit még
szerelmünk rajzához
rím, ritmus, lírai kép,
mikor a te karcsú derekad,
erős és hosszú combod,
elkerekedő szemed és ajkad,
minden mozdulatod idézi
a tökéletes működést:
a létezés elringó dalát,
a természetes öröm énekét.

Veled készen van minden
s megengedi az Isten,
hogyan hozzám add magad,
hogyan megismerd és megismerjem
magamat benned és általad.

Választhatod és teheted
a jót és a rosszat szabadon,
te döntöd el, mivé lesz kezeden
az életed, szeretsz-e, nem szeretsz-e.

*

Kanyargásaink az ég felé s a föld felé
lassan elpihegnek; elcsöndesedhetünk.
Forrásaink elcsobognak, patakjaink

a hegyoldalon messze futnak,
megállhatunk.
Nyelvünk is szelídül,
gerincünk nem recseg,
békésen alhatunk,
mint anyjuk szívéen jóllakott gyerekek.

Fölemeltelek, kinyílt virágom,
te is emeltél engem, Álmom,
lebegj hát velem, angyali tehenkém.
Elszenderül velünk a szó és az érzés,
jó éjszakát, aludjunk összebújva.

Hívogató

Hajlékony gerinceden csillogó csepp remeg,
keskeny válladon szétomlik hajad,
illatodban hegyi szénát forgatok,
más nőt ma sem érintett paraszt.
Erdők lobognak égő testedért bennem,
sűrű fenyvesek tisztítják tüdőm,
nagy léptekkel járom a földem,
szeretlek, mint a pacsirtás mezőt.
Emelkedsz, madaram, emelkedem.
Fejem búbjáig bizsergek érted,
ölellek szénaboglyák tövén,
tengerzöld szemed párás látomás,
izgató titkod ha megfejteném,
új és még újabb titkaid raknád ki elé.

Nem kell már lesni-várni a szabadságot,
itt vagy te nekem, nem kell meghalni érted,
te vagy a szabadság
bűnősként vagy szentként
az életem veled szabadon élem és énekelem.

Nincsenek hamiskás színei szavaimnak,
van égig érő mezőm, csillagos palotám,
nem húzódok meg szelíden egy egérlyukban.
Sóvárogjam szűz pipacsok pirosát?
Egy se volt szűz, se agg, se óvodás,
mind csak mímelte, hogy szeret.

Bontogassam tovább rózsáim szirmait,
tapogassak bugyiszín virágokat?
Szimatoljak hirtelen sült húsokat
olthatatlanul, vérre szomjasan?
Ó én esendő emberi állat!
Fussak még, mint a nyúl, az igaziért,
míg agyon nem lövetem
egy vadással magam?

Lógjon ki a nyelvem, mint annyi hülyéé,
búsongjak, hogy elfogy a magyar?
Fölneveltem úgy-ahogy hármat
s te vagy itt nekem minden gondolatomban
örömöm és bánatom társa,
olykor oly közel, mint e pohár,
csókolom a szád, Szerelmesem.

Belőled erdei szamóca illata árad,
bokádból vadak szökkennek vállamon át,
fuss tőlem el, most meg fuss ölelő karomba,
ígéző igém, szívembe csomagolva.
Öleljük át a cseresznyefát,
tetézzük jószágunk erejét,
terítsük ki gyönyörünk a napra,
szeress és szeretlek,
de meghalni még ez se elég.
Születésed óta vártál?
Születésem óta vártalak.

Virágozz virágom,
nekem illatozzál,

nekem harmatozzál,
ne kóborolj el messzire az erdőn
ha gombát szedni mész
gyere haza a magad örömhöz,
ha elvesznél, engem vesztenél el,
ketten vagyunk e világon, te meg én,
létünk máséhoz hasonlíthatatlan.

Teremtőnk fénye ragyog szememből szemedbe,
add a kezed, járjuk be paradicsomi palotánkat újra,
nincs több terünk, nincs több időnk,
életünk élni csak itt lehet.
Veled ültettem, veled vetettem, arassunk együtt,
légy velem és kertem virágaival boldog.

Potenciális

1.

Kezemre került a megölhető ember,
csak hogy szegény, amilyen én.

Kicsit beteg.

Nagyon beteg.

Kicsit szeret.

Nagyon szeret.

Fogom a kezét,

ő meg az enyém.

Gyermek a gyermekét.

2.

– Foglyod vagyok és szabadod,
potenciális gyilkosod! –

cirógatom szerelmesem.

Szabadságunkért

szerelmünkért

türelmesen

a türelmes Isten faggatom:

– Nekem adod vagy elveszed? –

Veled Uram vagy ellened!

Az öregedő szerelem

Ha megtudhatom majd, hogy mi a lényeg,
átélem a képzeleted, s te az enyémet.
Közel vagy hozzám – de itt vagy-e velem?
Most énekel, most meg elgondolkodik
jövőnkről az öregedő szerelem.

Lehet még veled pár évem, Évám,
sokszor le kell hajolnunk palántáinkért,
nincs más megoldás – öregszem, nézz rám! –
befektetni e földi paradicsomba
legyen elég annyi, hogy megéljünk.

Betakarítjuk a termést, s talán este
lesz egy kis idő leülni velem szembe
asztalhoz, ágy szélére, megtudni
újra a legfontosabbat: szeretsz-e
még fiatal párom, kis szerelemmel?

Elnyúlva égi és földi tisztáson
éhesen és bilincstelen érted rezzen
sóvárgó testem-lelkem; nincs más.
Miért s kiért is szeretné az Isten
a kertjében munkára jelölt munkást?

Mert az ő almájában ős-halált ettünk,
a Tílalomfa görnyesztő sugarában
úgy legyen hát, ahogy van. Örökké
dolgoznunk kell.

S hogy időnap előtt el ne vesszünk,
a halál halálán túl is muszáj szeretnünk.

Eljárt hozzám létvégeken

Eljárt hozzám halála előtt
létvégeken szerelmeskedni,
be-bejárt hozzám főzni, enni.
Én hetven múltam, ő fiatal,
de mióta a lelke léket kapott,
a létet siratják pucér szívéen
mániás meztelen dalok.
Dúdolva járkál, már nem is keres,
nem kap munkát sehol,
nem kell olcsóbb szállodákban sem
ötven felett. Fiával együtt éheznek.
Nem tudom, mit esznek öt napig,
telik-e nekik bármire is,
amikor nincsenek itt.
Gyötör, hogy rosszat gondolok
róla, s rám szól a Szűz Mária is:
annyi aprót se adtál neki,
hogya az utolsó vacsorán
legalább jóságos fiát
tudná jó kedvre deríteni.
Szégyelltem volna kérdezgetni:
jobb sorsotokra felelet nincs?
S az Istent fogtam perbe,
de úgy se jutottam semmire.
Magamban őrzöngök, mint ő,
a világ háta mögött szégyenkező,
s kérdőre vonva egymást a padon:
– Uram, mindezt még meddig hagyod?
– És te meddig hagyod? –

A teljesség igényét hoztad létre bennem,
szelíd és örült szerelmemet,
s cserébe ő egy napra való
ételt vihet hétfőnként haza?
Főztje nagyobbik részét
egész hétre itt hagyja nekem.
De sehogy se részletezhetem
zavarom és igazságtalanságom;
szégyenem okában az isten
is bűnrészes, amilyen én vagyok.
Befőttek és falak romlanak,
ecetszag dülja házamat,
a tényeken nem lehet segíteni
sehogy, elterelnék a Dunát,
az sem véletlen, hogy nincsenek
mostanában szociográfiaik.
Patkányok, egerek, pockok,
macskák, költők és emberek,
ósvi lények, túl szaporák,
szalagon másolnak „verseket”,
s bénán lógnak rozszant kilincseken
innen és túl a semmi falán
üres tekintetek.
Én meg leshetem akár vakon
a vén kéjencet, legfőbb inkvizítorom,
hogy miért is elnéző velem,
minek küld engem maszkabálba
öregesen görbülő lábamon.
Vallatásomnál miért nem rúgja szét
romlott szívem sokkal szaporábban?
Bevallom én neki minden szerelmemet,

s hogy legújabb bejárónőm túltesz
a legőrültebbeken,
és mégis ő a legszebb,
noha csúnya vasorrú bába.
Azt is az ő adys szeméből
olvastam ki, miért lehetetlenül
el a jó szándék már legbelül.
Hiába nyílik sok tarka virág a parton,
hiába világítjuk ki a temetőket,
olcsó közmunkásait az állam
hiába küldi halottak napjára
virágot szedni,
dér-esett proletár-lányokká
hiába varázsolja őket, vallatóm,
a szadista jelen széles válla felett
könnyű itt látni elmúlt jövőendőket.
Ady és József nyomán
naponta megsúgom neki,
ne hazudj, pajtás, verj csak agyon,
e csodavilágön lehetetlen már segíteni.
Találj ki helyette jobbat,
idealizáltam én is a szerelmesem,
szobrát szavakból Pygmalionként faragtam
és öleltem örömben boldog-halhatatlan,
mégis kőkeményen széthasadok
napról napra térdeplő lovagra
és nyomorultul átkozódó parasztra.
Mert lehetetlen kibírni e valóságot.
És lehetetlen kibírni az idealizmusomat.
Magamból hová keljek ki még?

Van valami értelme talán?
Szegény hazánk, szegény hazánk!
S ahogy feszíttetik keresztre
látomásomban a valóságom,
Capuától Rómáig a rabszolga nép,
s szemérmünk a rongyunk alól kilóg,
elámulok egy pillanatra még,
mert újra látom a bejárónőm
fájdalomban tágra nyílt szemét
s benne a más világért csillanó drágaköveket.

Szeretni, szeretni, szeretni!

Szeretni folyton nem azért nem lehet,
mert benned is

magasra szították a gyűlöletet,
de ha már csak gyűlölni tudsz,
hogyan szeressenek?

A zsarnokság juttatott téged is oda,
ahol az ember mértéke elveszik.

A szenvedélyek vad kereszttüzében
a szegények irgalmasabbak,
mert a szenvedésük irgalmatlanabb.

A józan elme gyakran elborul,
hogy a „türelem” és a „szeretet”
malaszt marad változatlanul.

De a kegyetlenség végső határáig?
Az ember semmit sem tanul.

A szenvedők iránt tomboló közöny
a gazdagabbak és hatalmasabbak
hasznára hajtja a vizet.

A gazdagokért ontják
a szegények a vérüket,
hullajtják verejtéküket.

Az áldott szeretet nevében
a türelem olykor elveszik,
s ezredévenként egyszer-kétszer
a szegények is meglékelik
egy-egy kicsit a gazdagokat.

Mire a vérözön elapad
és Dózsát és népét megsütik
s a bitók újra kihajtanak,

szegények csüngnek azokon.
A gazdagok irgalmatlanok.
Az idő is övék, sohasem ellenük
mindig nekik forog a nagy kerék,
nekik kanyarognak a folyók,
az ég összes csillaga nekik ragyog,
nekik locsog a tenger,
értük nőnek a hegyek,
a szegények asztalán
miattuk kicsi a kenyér,
s a remény, ha olykor egy kicsit nagyobb,
a gazdagok nyomban fölnégyelik
még az Istent és a szerelmet is.
A gazdag nem is reménykedik.
A remény neki fölösleges,
azért van nekünk belőle sok.
Hogyan is járhatna közös úton
gazdag a szegénnyel!
Nincs közös út, nem lehet,
nincs közös cél, közös akarat,
mely összetartaná a nemzetet,
szegényeket és gazdagokat.
Mindenkit szeretni nem lehet.
Én mégis reménykedem,
mint Beethoven, a vak,
muzsikálok patkányoknak is,
lelkem örömében és bánatában is,
csak türelem, türelem, türelem.

Egyensúlyban

A test mulandó. A lélek örök?
Az elme hozza meg döntéseit,
a test engedelmeskedik, vagy nem;
azt teszi, amit parancsolnak a DNS-ek.
Az egyensúlyozás, az életszerelem
keresése, a nagy ajándék, az öröm,
a szabad akarat, a jó választás diadala,
hogy a remény az életért örök.
Némely jól öltözött tudós szerint
boldogságunk forrása útszélre esett.
A költő is arra járt, pecsétes ruhában
és tiszta szívvel, ivott a forrásból,
megmosta homlokát és arról énekelt,
hogy az egyensúlyt a szabad akarat,
a szív és az elme tartja fenn, s a szépség
és a jószág minden anyagon átragyog.
Miként a rútság és a rosszaság
minden fiatalon és rozzant öregen.
Még a csúnyák csúnyáján is átragyog.
Mikor az ember öregedni kezd,
a test feltűnőbben mutatja meg
az elme működésének akadozásait.
Óvatosabban... Megfontoltabban...
Az öreg könnyebben esik el.
Könnyen törik az öreg csont.
Ha nagyon-nagyon el-eltörik
(bosszúszomjas ütések alatt)
s ha rosszul forrnak össze csontjaink,
például a medencecsontunk,

itt a Kárpátok alatt, nem adja meg
magát az öreg elme sem,
mert vérlázító, amit ellenünk
elkövettek itt a gazdagok és hatalmasok.
De mit akarhat még a test?
Gyönyörű országom, szép ifjúságom!
Tézel-e még csodát e világon?
Ó egyensúly, választás, szabad akarat!

– Mit csinálsz éppen, Kedvesem?
Tessed és lelked határtalan
távolában gondolsz-e rám? Szeretsz-e még?
Álmodozol a szerelmemért?
Mondd meg a csillagoknak is
fütyüljenek, daloljanak, énekeljenek,
tested és lelked körül keringjenek,
pályájukon össze ne koccanjanak,
bolyongjanak, fényeskedjenek,
ősharmóniában kényeskedjenek,
mint mikor még könnyű, lágy lepel
volt az élet és halál felett.
Gondoljanak rám és rád is,
szeressenek, szeressék az embereket,
végtelen száll az angyali üzenet.
Jó éjszakát, festményre való szép alak,
megkíváncsalak, festő a remekművet,
lételemüket a lételemek,
szerelmüket a szerelmesek,
mezőt, hegyet, várost, folyót,
mindent, ami enyém s tied,
a fölénk boruló boldog eget,

a kenyér-karéj-Kárpátokat,
hol nemcsak a lélek, a test is szabad,
mint bennem és benned a szerelem,
a jó remény, szabad akarat.
Jó éjt bolygók, jó éjt csillagok.
Hajnalban is ragyogjatok,
fények a fényben felolvadjatok,
holnap találkozunk.

Akivel reggelente harmatot szedtem

Szeretem azt a jó kis gyereket, aki voltam,
akivel reggelente fényes harmatot számoltam,
szeretem őt szentkirályi mezőnkön, a Malomárok partján,
rétünk harmatos tisztaságát ökörnnyállal
ővele húroztam, csillogó fűszálakon ragyog a táj,
felkelő napom pengeti a lelkem sugaraival,
általa sugaras az én gyermeki ámulatom,
ővele vagyok a tisztaság kellős közepén,
értünk vannak a fények, milliárd csepp harmatban
csendesen őneki fénylek, most születik öntudatom
és alázatom, szól a pacsirtás ég, szépségből bujdosik
a szépség, élem a lelkem, élem, hogy átragyog rajtam
a zöld meg a kék, öröm aranylik hajamban,
észrevétlenül s mélyen a szívemre szívom,
Isten, a szereteted, bár a neved se tudom.
Hogyne szeretném azt a kis gyereket, aki voltam,
ővele öregedve újra gyermek lehetek
mindenütt, minden tiszta vágyakozásomban
és gondolatomban, a boldog szerelemben is,
a duruzsoló Malomárok partján, Vrácsikon,
szülőfalum mezítláb fölvert porában,
Szentkirály fényes mezején, bár nem is akartam,
nem is tudtam, mennyi termékeny szépségben
látszottam, szánhattam és vethettem ővele,
aki az ekeszarvát fogta, s ővele, aki a testvérem adta,
deréig érő fekete haját előttem kibontotta,
hogy kibonthassam magamból a csodálatot,
hát hogyne szeretném az ő fiúkat, azt a kis gyereket,
akivel a reggeli fényben őnekik most is harmatot szedek.

Karácsony

Fölém hajol
anyám, Mária, apám, József,
bölcsőben én a Gyermek vagyok.
Bennük a szeretet ragyog.
Az adventi csend
csillagot álmodott
földes kiskonyhánkba.
Békésen alusznak a pásztorok.

Tartalom

Erőtérben	5
Örökös veszedelemben.	6
Erőtlenységben.	12
Ima hajnali órán	16
Anyám és apám fényképe alá	17
Testvéremnek	18
Az Isten hallgatott	19
Üzenet	20
Sempre libera	24
Padlásom deszkázása közben	26
A kiterített utolsó mosolya.	28
Hiénák, dögkeselyűk	29
Pohár bor mellett.	30
Egyenesen, mint a lángok	31
Édenkertben	32
Éva csókja	33
Éva arca	34
Tavasztító	35
Erdőszéli fényben.	36
Lugasomban	37
A szerelem erőterében	38
Nélkülem	44
Intelem, kérdéssel.	45
Válasz, alulnézetből	46
A láthatatlan láthatóhoz	47
Ima a megváltó gyermekért	48
Húsvéti üdvözet	51
Arénában.	54
Lamentáció.	55

Mint az ingek	56
Születésnapomra.	57
A hetvenediken.	58
Órangyalok.	59
Mint a pizsamám	60
Vonaton	62
Ketten a forrásnál.	63
Holdtöltte a kertemben.	64
Hívogató.	69
Az öröm éneke	71
Potenciális.	72
Az öregedő szerelem	73
Eljárt hozzám létvégeken	74
Szeretni, szeretni, szeretni!	78
Egyensúlyban	80
Akivel reggelente harmatot szedtem	83
Karácsony	84

A Hét Krajcár könyvei

1993

Móricz Zsigmond: *Hét krajcár*; elbeszélések, reprint

Tamási Lajos: *Hazatérés*, válogatott versek

Benke László: *A kihalt játszótér*; válogatott versek

Varga Domokos: *Kutyafilűek*, novellák – **Varga Domokos György:** *És így tovább...*, szociográfia (Apja és Fia munkája egy kötetben)

1994

Szabó Pál: *Tiszta búza*, válogatott novellák

Kuczka Péter: *Út a folyóhoz*, válogatott versek

1995

Benke László: *Gyalogos riportok*

Gergely Mihály: *Mi, gyalogrendűek, korkép betven jegyzetben*

Molnár Zoltán: *Vészélyek és meggondolások*, válogatott novellák

1996

Vérrel virágzó 1956, negyven magyar költő versei,

szerkesztette: **Benke László**

Dékány Kálmán: *Árnyékgyár*; regény

Szeberényi Lehel: *Levelem küldöm inkák országából*, útirajz

Komoróczy Emőke: *Arccal a földön a huszadik század*, tanulmányok

1997

Varga Domokos: *Tisztelt család -om, -od, -ja*, pedagógiai esszé

Dékány Kálmán: *A szerelem tornácán*, elbeszélések

Dékány Kálmán: *Diákvér, Az úrilány lovagja*, két kisregény

Somogyi Imre: *Kert-Magyarország felé*, szociográfia

Karácsony Sándor: *A cinikus Mikszáth*, esszé

Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülők könyve, szerkesztette:
Varga Domokos

1998

Kuczka Péter: *Határvidék*, tanulmányok

Harc és játszma, a Nagy Lajos Társaság antológiája, szerkesztette:
Szerdahelyi István

Szabadság és balál 1848-49. Szem- és fültanúk híradásai,
szerkesztette: **Varga Domokos**

Piros és fekete, válogatott versek a reformkortól napjainkig, szerkesztette:
Benke László

Gergely Mihály: *Bruegel varázslatai*,
esszé, színes és fekete-fehér képek

Világvégi palota, versek, szerkesztette: **Erdélyi Erzsébet**
és **Nobel Iván**

Varga Domokos: *Ritkaszerű magyar népmesék*

Molnár Géza: *Hózápor Budán*, válogatott novellák

Kuczka Péter: *Az utolsó kenet*, válogatott novellák

Bárány Tamás: *Kis magyar irodalomtörténet*, válogatott paródiák

Dékány Kálmán: *Toronykiáltás, Edzésben*, két kisregény

Derzsi Sándor emlékkönyv, szerkesztette: **Derzsi Ottó** és
Varga Domokos

Tóth Endre: *Gyermekkorom krónikája*, emlékezések

1999

Anyanyelv, világnyelv – Bábel, szerkesztette: **Gergely Mihály**

Varga Domokos: *Ritkaszerű magyar népmesék* 2. kiadás

Dékány Kálmán: *A szív vására*, novellák és színmű

Katkó István: *Tabló babérlevelekből*, portrék

Kopré József: *Móricz Zsigmond „mindenesé” voltam*, emlékirat

Varga Domokos: *Nem születttiünk szülőnek*, pedagógiai esszék

Kuczka Péter: *Seregek Ura*, versek

Kuczka Péter: *A torony*, vers

Dékány Kálmán: *Nőkön innen és túl*, regény

Magvető A magyar irodalom élő könyve, szerkesztette: Móricz Zsigmond

2000

Varga Domokos: *Édesanyám sok szép szava*, regény

Bárány Tamás: *Zsibvásár*, versek prózában, félpercesek

Kadosa Árpád: *Károly-laktanyától a Don-kanyarig*, emlékirat

Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülő könyve,

2. átdolgozott kiadás, szerkesztette: **Varga Domokos**

Ákody Zsuzsanna: *Földanyácska gyermekei*, regény

Dezséry András: *Szabadítsatok meg az emlékeimtől*, emlékirat

Hendi Péter: *Rekviem egy jogászáért*, novellák, színművek

Kádár Ferenc: *Levette kezét rólunk a Teremtő*, versek

Benke László: *Sértők és sérültek*, regény

2001

Varga Domokos: *Íróiskola – Tollforgatás mesterfokon*, esszék

Varga Domokos: *Tisztelt család –om, –od, –ja*, novellafüzér

Gergely Mihály: *Ébredj, emberiség! röpirat betven kiáltásban*

Gergely Mihály: *Vége a MŰVÉSZETnek? Avagy:*

miért csiszolták a kőbaltákat? – esszék

Csontos Gábor: *A boldogság korlátai*, elbeszélések

Siklós László: *Részeg halak*, regény

Benke László: *Halálig szomjazom*, versek – *Szélvízvölgye*, mese

Szalay Károly: *Fancsaliságok*, publicisztika

Molnár Géza: *Trombi, a kiselefánt*, mese

Nagy Mihály Tibor: *Szomjazó madár*, versek

Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülő könyve,

szerkesztette: **Varga Domokos**, 3. kiadás

2002

Varga Domokos válogatott művei:

Víg játék – végjáték, búcsúkötet

Kutyafülűek, novellák

Ritkaszerű magyar népmesék

Európa születése, esszé

Herman Ottó, regény

Fiúkfalva, regény

Bárány Tamás: *Államcsíny Paránában*, satírikus regény

Gyórfy László: *Pásztázó, magányerőből*, publicisztika

Bistey András: *A képviselő vidékre megy*, novellák

Illés Lajos: *Az Új Írás bősége, Irodalmi történetek, emlékezések*

2003

Benke László: *És hirtelen leszáll az este, Öregek menedéke*,
szociográfia

Bokor Levente: *Aranylázálom*, válogatott versek

Szalay Károly: *Fintorgások*, publicisztika

Molnár Géza: *Lángoktól ölelve*, regény

Bárány Tamás: *Rákóczi zászlai*, regény

Gergely Mihály: *A Kozmosz 15. törvénye*, fantasztikus regény

Csongor Rózsa: *A fekete bárászkendő*, novellák

Szőke Kálmán: *Szavak a némasághoz*, válogatott versek

Csák Gyula: *Egy május fejfájára*, válogatott novellák és kisregény

Varga Domokos: *Ritkaszerű magyar népmesék*, 4. kiadás

Varga Domokos: *Nem születünk szülőnek*, pedagógiai esszék

Varga Domokos: *Víg játék – végjáték*, búcsúkötet

2004

Varga Domokos: *Kamaszkrónika* – vallomások és tűnődések

Varga Domokos: *Ritkaszerű magyar népmesék*, 5. kiadás

Szuly Gyula: *A Krisztinaváros lovagjai*, regény

Nagy István: *Aki lemaradt a bajóról*, válogatott novellák
Gergely Mihály: *Az artista balladája*, a szerző válogatása életművéből
Szalay Károly: *Arcok törött tükörben*, regényes portrék
Illés Lajos: *Irodalmunkkal Európában*, tanulmányok, emlékezések
Marafkó László: *Kukkoló*, kisregény
Sulyok Katalin–Siklós László: *Macska-életthalálharc*, regény
Tóth Endre: *A világ végén*, válogatott versek

2005

Benke László: *Veszteség*, válogatott versek
Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülő könyve,
3. átdolgozott kiadás, szerkesztette: **Varga Domokos**
Csanádi Imre: *Hajnali káprázat*, szerkesztette: Alföldy Jenő
Tamási Lajos: *Keserves fáklya*, válogatott versek,
szerkesztette: **Benke László**
Monár Géza: *Csúcsok és szakadékok*, önéletrajzi regény
Varga Domokos: *Kamaszkrónika*, vallomások és tűnődések
Varga Domokos: *Édesanyám sok szép szava*, *Kis magyar századelő*,
regény, 2. kiadás
G. Komoróczy Emőke: *A szellemi nevelés fórumai*, *Kassák Lajos*,
Tamási Lajos, *Kárpáti Kamil körei*, tanulmányok
Borbély László: *A lándzsa Longinusa*, *Az utca napos oldalán*, két kisregény
Csontos Gábor: *A Hortobágy szélén*, *Nádudvari beszélgetések*

2006

Vargha Gyula: *A végtelen felé*, válogatott versek és fordítások,
szerkesztette **Mészöly Dezső**
Konczek József: *A tájjal maradtam*, versek
Iszlai Zoltán: *A leányzó fekvése*, novellák
Ferdinandy György: *Chica – trópusi lány* – szociográfia
Alföldy Jenő: *Templomépítők*, tanulmányok, kritikák
Gombár Endre: *Hangyabáború*, ifjúsági regény

Vérrel virágzó 1956 – ötven magyar költő versei – második,
bővített kiadás, szerkesztette: **Benke László**

2007

Gergely Mihály: *Hatalomvágy–halálveszély*, naplórészletek, versek
Baán Tibor: *Papírmózi*, válogatott versek
Gáll István: *A napimádó*, regény
Marafkó László: *Litera-túra*, cikkek, tárcák, interjúk
Benke József: *Az ó- és középkor egyetemei*, művelődéstörténet

2008

Kiss Dénes: *Hódoaltság*, versek
Koncsek József: *Formáért sóvárgó*, versek
Baán Tibor: *Fékezett habzás* – jegyzetek és kommentárok
Borbély László: *Üzenet a ringből*, novellák
Illés Lajos: *Az író magántörténelme*, emlékezések, krétarajzok
Verzár Éva: *Mire megvirrad* – mai székely balladák
Varga Domokos: *Ritkaszép magyar népmesék*, 7. kiadás
Benke László: *Otthonkereső*, regény

2009

Móricz Zsigmond: *Szegény emberek*, válogatott novellák,
szerkesztette: **Benke László**
Varga Domokos: *Kutyafülűek*, novellafüzér
Baán Tibor: *Konstelláció – Kollázsok és haikuk* –
Zsila Ágnes: *Sötétségre ébredve*, regény
Ákody Zsuzsa: *Zazi – Történet egy szerelemről* – regény

2010

G. Komoróczy Emőke: *A „tűrt” és „tiltott” batárán*
Az elmúlt félszázad háttérbe szorított alkotóiról, tanulmányok
Baán Tibor: *Nagylátószög* – kritikák –

Egy homo politicus itthon, Európában és Amerikában –

Kovács Imre élete és munkássága – szerkesztette: **Molnár M. Eszter**

Gittai István: *Sóbajobelszk*, versek

Jasper Gyula: *A mindenség batárán*, versek

Saáry Éva: *Olajtornyok az Egyenlítő alatt*, emlékezések

Prohászka László Máté: *Mikor a fűrészgépek*

a madarak nyelvét kivágták, versek

Gazda József: *A megpecsételt vég – Kilencven év Erdély földjén* – interjúk

Kesselyák Péter: *Túl a Kinai Nagy Falon*, emlékirat

Bozók Ferenc: *Rubintpirosat visz a nyárba*, versek

2011

Gazda József: *A harmadik ág – Magyarok a szétszórátottságban*,

I. kötet: *Az idők árján*, II. kötet: *Félszáz ország*, sorsszociográfia

Baán Tibor: *Visszajátszás*, versek

Benke László: *Az Élet szerelme*, versek

2012

Baán Tibor: *Gyűjtemény*, versek

Tertinszky Edit: *Rádiós emlékek – olvasmányélmények*

Gődény Endre: *Tájékozás a tájban, Szellemi-léleki révkalauz*

Gazda József: *A harmadik ág*, 2. bővített kiadás, – *Magyarok*

a szétszórátottságban, I. kötet: *Az idők árján*, II. kötet:

Félszáz ország, sorsszociográfia

2013

Székelly Dezső: *Amíg szól a harang*, válogatott versek

Kálmán Mária: *Drámák*

Bozók Ferenc: *Kortársalgó – Beszélgetések*

XXI. századi magyar költőkkel

Benke László: *Hová lett aranytrombitád?* – válogatott versek

Borbély László: *Feszület a ring felett* – novellafüzét

Varga Domokos: *Édesanyám sok szép szava – Kis magyar századelő,*
regény, válogatás Varga Domokos életművéből

2014

Somogyi Imre: *Kertmagyarország felé*

Rák-könyvecske, útmutatás az okossággal ellenkező gyermeknevelésre,
illusztrálta **Kurdi István**

Pomogáts Béla: *Varázskörben,* tanulmányok és előadások

Baán Tibor: *Szénszüret,* versek

Prohászka László: *Tejútra néző ablak,* versek

Varga Domokos: *Ritkaszerű magyar népmesék,* válogatás
Varga Domokos életművéből

Kálmán Mária: *Zsarát,* válogatott versek

*A kötetek megrendelhetők a 06-20-574-05-45-ös telefonszámon,
a Hét Krajcár Kiadó címén, levélben és személyesen: Benke László,
Magyar Írószövetség 1062 Budapest, Bajza u. 18.,
e-mailen: betkrajcar@t-online.hu
honlapunkon: www.betkrajcar.hu*

„Égjek el kígyóval szennyezett kertemben én is...” Benke László Édene már többször is felperzselődött – de most talán megadatik számára az újjászületés is. Paradicsomi Évájával mintha rátalált volna az Istenhez visszavezető útra. Lírájában megszaporodnak a bibliai képek, amelyeket a legnagyobb természetességgel, magától értetődően vonatkoztat saját élethelyzetére. Megértette immár: csak Isten oldhatja fel az ember mélységes benső magányát, csak az ő irgalmas szeretete vezetheti el a másik emberhez: Isten a híd a földi lelkek között. Ezért hozzá fohászkodik: „Szeretem Évát, Istenem, / teremtményeid közül őt add nekem, / hogy őbenne még jobban szeresselek” (Édenkertben). Az Évával való találkozás átformálja költőnk látásmódját, elmélyíti Istenhez való viszonyát, s bizonyos vonatkozásban megújítja poétikai eszköztárát is. Elszakadva némileg a konkrét valóság síkjától, képzelete magasba szárnyal, s mitológiai burkot von élményei köré. Úgy éli meg az Éva-szerelmet, mint utolsó esélyt a boldogságra, a megnyugvásra.

G. KOMORÓCZY EMŐKE

9 789639 596757

Ára: 1200 Ft